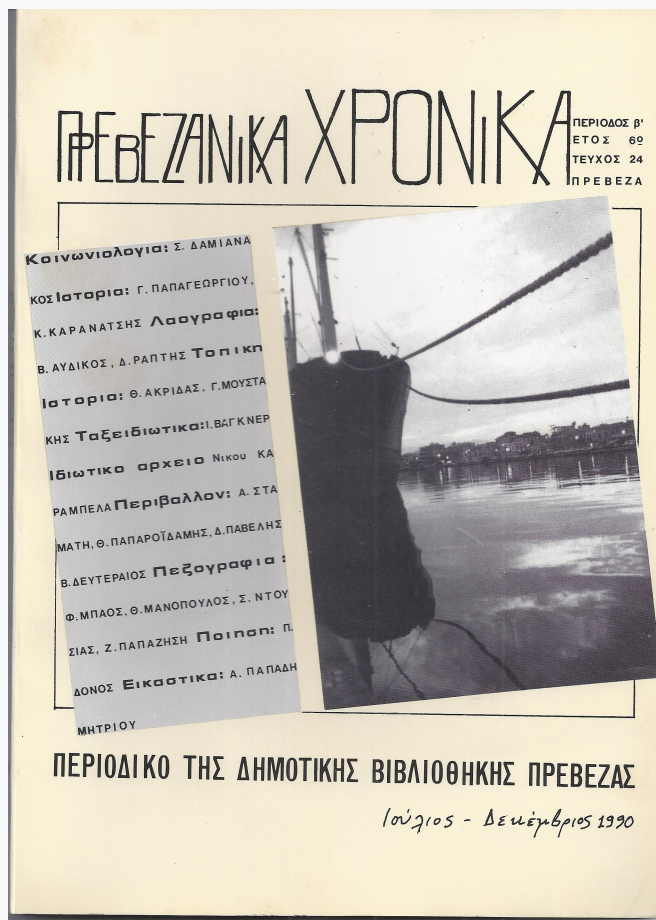

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 24 (1990)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 24 (1990)

Ένα ταξίδι στην Ελλάδα 1812-13: Οδύσσεια στην Ήπειρο και μια μικρή ευχάριστη διαμονή στη γραφική Πρέβεζα

Ιωάννης Μάρτιν φον Βάγκνερ; Ανδρέας Καρζής

doi: [10.12681/prch.41338](https://doi.org/10.12681/prch.41338)

Copyright © 2025, Ιωάννης Μάρτιν φον Βάγκνερ; Ανδρέας Καρζής

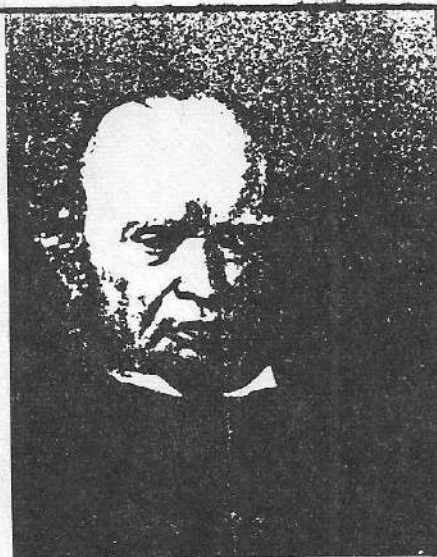

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βάγκνερ Ι. Μ. φ., & Καρζής Α. (2025). Ένα ταξίδι στην Ελλάδα 1812-13: Οδύσσεια στην Ήπειρο και μια μικρή ευχάριστη διαμονή στη γραφική Πρέβεζα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (24), 32-33. <https://doi.org/10.12681/prch.41338>

Ιωάννης Μάρτιν φον Βάγκνερ
Ένα ταξίδι στην Ελλάδα
1812-13: Οδύσσεια στην Ήπειρο
και μια μικρή ευχάριστη διαμονή
στη γραφική Πρέβεζα
(μετάφρ. από τα Γερμανικά: Ανδρέας Καρζής)

« Στην Κέρκυρα έμεινα από τις 2 μέχρι τις 10 του Οκτωβρίου ώσπου να βρω μια κατάλληλη ευκαιρία, για να συνεχίσω το ταξίδι μου, πράγμα που δεν ήταν εύκολο γιατί το πλοίο που έφευγε από την Κέρκυρα, η οποία ήταν την εποχή εκείνη υπό την κατοχή των Γάλλων, δεν πήγαινε κατευθείαν στα αγγλοκρατούμενα νησιά του Ιονίου. Έπρεπε λοιπόν από την Κέρκυρα να αποβιβαστώ στην απέναντι ακτή της Αλβανίας, την οποία κατείχαν οι Τούρκοι, κι από εκεί να συνεχίσω το ταξίδι μου με πλοίο αγγλικής εταιρίας για τα νησιά. Ο Fouchier βρήκε για το σκοπό αυτό ένα κεφαλλονίτικο, το οποίο είχε έρθει κρυφά στην Κέρκυρα με λαθραίο φορτίο.

Στις 10 Οκτωβρίου με τη δύση του ήλιου φύγαμε από την Κέρκυρα. Την επομένη αράξαμε σ' ένα μικρό ξερονήσι απέναντι στις αλβανικές ακτές. Στις 12 του μηνός το πρωί φύγαμε και το βράδυ αράξαμε στον όρμο ενός μικρού νησιού που βρίσκεται απέναντι από την ακτή όπου είναι το τούρκικο χωριό Sivota. Εκεί αράξαμε, για να βρούμε κάτι φαγώσιμο. Όμως δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από παλιό ψωμί. Στην ανάγκη το πήραμε μήπως και στην έσχατη ανάγκη πείνας μας φανεί το μάννα.

Στις 13 του μηνός μείναμε αποκλεισμένοι από ισχυρούς ανέμους. Τη νύχτα ξέσπασε δυνατή καταιγίδα. Στις 14 φύγαμε από εκεί και το βράδυ αράξαμε στον κόλπο της Πάργας, μιας ελληνικής πόλης με μια γαλλική φρουρά. Στη φρουρά ήταν Γερμανοί από το σύνταγμα του Isenburg. Στις 15 το πρωί φύγαμε από την Πάργα, αναγκαστήκαμε όμως εξαιτίας των εχθρικών πλοίων να γυρίσουμε πίσω, παρόλο που είχαμε φτάσει σχεδόν κοντά στη Ρηνιάσα. Κυνηγημένοι από τους Άγγλους πειρατές γυρίσαμε στον κόλπο του Φαναρίου. Οι Έλληνες ναυτικοί του πλοίου δεν ένιωθαν σιγουριά στον κόλπο και οδήγησαν το πλοίο γύρω σε μια ξέρα στην εκβολή του Αχέροντα. Εκτός από μερικά αυγά δε βρήκαμε τίποτε άλλο. Μαγειρέψαμε το ξερό πλέον ψωμί που είχαμε αγοράσει στη Sivota, αφού πρώτα το σπάσαμε με πέτρες σε μικρά κομμάτια. Για να διώξουμε τη μυρωδιά της μούχλας, ρίξαμε αρκετό πιπέρι και μερικά αυγά που βρήκαμε.

Στις 16 του μηνός και, επειδή το ταξίδι από τη θάλασσα δεν ήταν πια σίγουρο, συνεχίσαμε την πορεία δια ξηράς με δύο άλογα και με τη συνοδεία δύο Ελλήνων. Ο ένας ονομαζόταν Θωμάς Tavesi και η καταγωγή του ήταν από την Πάτρα και ο άλλος Ανδρέας Τζουμαρέλλος από την Κεφα-

λονιά. Ταξιδεύοντας όλη την ημέρα ανάμεσα από μια έρημη περιοχή, φτάσαμε τη νύχτα σ' ένα μισογκρεμισμένο σπίτι κάποιου Τούρκου που βρισκόταν κοντά στη θάλασσα. Ο Τούρκος ήταν καθισμένος μπροστά από την πόρτα και απασχολημένος με το ψήσιμο μερικών σαλιγκαριών που τα μοιράστηκε μαζί μας. Δυστυχώς έπεσαν μόνο από δύο στον καθένα. Από φόβο που τον κυριαρχούσε δεν μας άφησε να μπούμε στο σπίτι του. Έτσι αναγκαστήκαμε να ρίξουμε τα πράγματά μας σε σωρό γύρω από τη φωτιά και ξαπλώσαμε πάνω σ' αυτά, για να είμαστε σίγουροι πως δεν θα χανόταν τίποτε. Τα άλογά μας τα είχαμε αφήσει ελεύθερα να βοσκήσουν. Έτσι κοιμηθήκαμε με άδειο στομάχι στην ακρογιαλιά.

Την επομένη τα ξημερώματα μαζέψαμε τα άλογα, φορτώσαμε τα πράγματά μας και συνεχίσαμε την πορεία μας κατά μήκος της ακτής, ώσπου φτάσαμε σ' ένα ύψωμα γεμάτο ερείπια. Από την αρχιτεκτονική τους αναγνώρισα ότι ήταν οικοδομήματα των Ρωμαίων. Ήταν τα ερείπια της Νικόπολης, την οποία έχτισε ο Αύγουστος μετά από τη νίκη του εναντίον του Αντωνίου στη ναυμαχία του Ακτίου το 31 π.Χ.

Από το ύψωμα αντικρύσαμε την πανοραμική άποψη του κόλπου, που απλωνόταν μπροστά μας, από την Άρτα ως πέρα στο αυτοκρατορικό Άκτιο, ενώ σε λίγο φτάναμε στην τουρκική και με μεγάλη εμπορική κίνηση πόλη της Πρέβεζας, που βρίσκεται στο βάθος του κόλπου. Αμέσως ψάξαμε να βρούμε κάτι να γεμίσουμε το στομάχι μας που τις τελευταίες μέρες είχε μείνει σχεδόν άδειο. Μια ψησταριά που συναντήσαμε ήταν η καλύτερη ευκαιρία. Στη φιλόξενη Πρέβεζα έψαξα να βρω το Γάλλο πρόξενο, στον οποίο έφερνα συστατικά γράμματα από την Κέρκυρα και με την ελπίδα πως θα τύχαινα καλής εξυπηρέτησης στην παραπέρα πορεία. Για κακή μου τύχη όμως δεν τον βρήκα, ενώ ο Έλληνας πρόξενος μου συμπαραστάθηκε με το παραπάνω. Με τακτοποίησε σ' ένα σπίτι που ζούσε μόνη της μια φτωχή γριούλα και που βρίσκεται απέναντι απ' το δικό του. Η γριά έμενε ολόκληρη τη μέρα ξαπλωμένη στο στρώμα της κι εμείς καθόμασταν στο σανιδένιο πάτωμα γύρω της και περνούσαμε την ώρα μας παρακολουθώντας τα εκνευριστικά έντομα που ανεβοκατέβαιναν στα σανίδια.

Το μόνο που με απασχολούσε ήταν πώς θα συνέχιζα το ταξίδι μου. Παρακάλεσα τον πρόξενο να μου φανεί χρήσιμος, δίνοντάς μου την ευκαιρία να φύγω για τη Ζάκυνθο ή τη Λευκάδα. Παρόλες τις προσπάθειες δεν μπόρεσε να με βοηθήσει περισσότερο, γιατί είχα έρθει με γαλλικά διαβατήρια και συστάσεις, αφού τα νησιά του Ιονίου είναι αγγλοκρατούμενα. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες πέρασα εδώ στην όμορφη πόλη της Πρέβεζας έντεκα μέρες ακόμη.

Βλέποντας πως ο καιρός περνούσε και η προθεσμία που είχα στη διάθεσή μου λιγόστευε, αποφάσισα να νοικιάσω με δικά μου έξοδα ένα πλοiάριο και να προσπαθήσω με λίγη τύχη να φτάσω στη Λευκάδα.

Έτσι στις 26 Οκτωβρίου στάθηκα τυχερός, αφού ένα μικρό πλοiάριο άνοιξε πανιά με προορισμό τη Λευκάδα, αφήνοντας πίσω μου τη γραφική Πρέβεζα, με την ελπίδα πως η οδύσσεια τελείωνε εδώ ... »